

CENNETE AÇILAN PENCERE

Çanakkale cennete açılan bir pencere...

Pencerenin önüne serilmiş rengârenk çiçekler, ezelden ebede gülümseyen bir güneş, geceleri karanlığı aydınlatan yıldızlar...

Çanakkale'nin toprağı, toprak rengi değildir. Çanakkale'nin toprağı kırmızıya çalar, hiçbir memlekette bulunmayan bulunmayacak bir kırmızı. Toprak, mis gibi şehit kokar. Kınasını on beşlik oğlunun eline çalıp vatana kurban ol " Ben sensiz yaşarım da vatansız yaşanmaz." deyip bağına taş basan ananın gözyaşları kokar. Çanakkale'nin toprağı kutsaldır. Babasız evlatlar, evlatsız analar kokar. Vatana canını feda eden şehitler kokar Hiçbir vatan toprağı Çanakkale kadar kutsal değildir. Bu kutsalhğin altında şanlı bir destan yatar.

Uzanırım o destana doğru, ruhum gezinir oralarda. Yağmur gibi yağıyor mermiler, göz gözü görmüyor, sis bulutları kaplamış dört bir yanı. Atının üzerinde bir yiğit; cesur,azimli, sırtında ateşten gömleğiyle... Sarı saçları karışıyor rüzgâra. Toprak şahlanıyor, bir ışık huzmesi gibi süzülüyor meyana. İşte! Mustafa Kemal. Mavi gözlü komutan. Bakışları ile karanlıkları deliyor. Kulaklarıma sesi geliyor, duyuyor musunuz? Mavi gözlü komutan sesleniyor. Tüm heybetiyle tüm inancıyla, zaferi karış karış hesap etmişçesine, Çanakkale'nin toprağını avucunda almış. Sanki tüm bedenine sindirmişçesine inanç ve azimle, yılmadan, usanmadan heybetli bir dağ misali dikiliyor kahramanların önüne. Gözünden iman fişkırıyor ve yazılacak olan destanın ilk ateşini yakıyor " Ben size taarruzu emretmiyorum ölmeyi emrediyorum" Binlerce insan, binlerce çocuk göğüslerindeki imanla Mustafa Kemal'in ardından gidiyor. Çanakkale'nin yalçın dağlarında yankılanıyor Zafer'in ayak sesleri, dalga dalga... Kimsenin gözü yok yaşamakta. Deniz kırmızıya çalıyor rengini görüyor musunuz? Ne açlık, ne susuzluk, ne anasızlık ne evlatlar herkesin ortak bir derdi var. Seyrediyor musunuz? Mermiler yağıyor. Yağmur gibi göz gözü görmüyor on beşliler sıradağlar gibi dizilmiş. Çanakkale geçilmez. Kınalı kuzular dizilmiş, geçit vermez. Dimdik duruyor şurada Kınalı Ali. Bilir misiniz Kınalı Ali'yi? Kına, ellerine değil de saçlarına yakılan, arkadaşları dalga geçti diye anasına sitem eden Kınalı Ali'yi... Kurbanlık koyunlara yakırmış kına, Ali'nin anası oğlunun ipek gibi saçlarına çalmış kınayı. Gözyaşları içine akmış oğlunun saçlarında son kez dolanırken elleri. Vatana, millete kurban olsun diye Alisinin dönmeyeceğini bile bile göndermiş... Ali'nin kendi küçük, cesareti büyük; dikilmiş düşmanın karşısına dimdik sıradağlar gibi. Üsteğmen Faruk'un, yaşları küçük cesaretleri büyük kınalı kuzuları yazmışlar destanlarını

Bir başka kahraman Seyit Onbaşı geçiyor meydandan. Ne Büyük Kahraman!

İnsan kendi bedeninden büyük mermi taşır mı? İki yüz on beş kiloluk top mermisini sürüyor namluya. Gökten yağmur gibi mermi, topraktan kahramanlar fişkırıyor. Çanakkale'nin her karşına kahraman düşüyor. Seyit Onbaşı, meydanda yorgunluk çökmüş omuzlarına ama dimdik duruyor, sapasağlam bir kale. Siz Çanakkale'yi taştan duvardan mı sanırsınız? Çanakkale'nin setleri; Seyit Onbaşı, Kınalı Ali, Mustafa Kemal'in Kağnısı, analar, öksüz çocuklar, mezarı olmayan isimsiz kahramanlar. On beşliler. Nice analar vatansız kalmamak uğruna evlatlarından oldu. Nice evlatlar öksüz kaldı, bağına taş bastı. ÇANAKKALE GEÇİLMEZ, geçilmeyecek. Mustafa Kemal'in Kağnısı süzülecek meydanlarda. Elif mermi

taşıyacak cepheye. Hayvanları yemeden yemek yemeyecek, dağ tepe aşacak gece gündüz hiç yorulmadan.

Seyit Onbaşı mermi sırtlanacak, on beşliler etten duvar olacak, Kınalı Ali sıra dağlar gibi sıralanacak bu memlekete. Suretler bedenler değişecek. Ruhlar değişmeyecek.

Kim bu vatanın uğruna olmaz ki feda?

Şüheda fışkıracak toprağı sıksan, şüheda!

Canı, cananı, bütün varımı alsın da Huda,

Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda.

Çanakkale, cennete açılan uçsuz bucaksız bir pencere. Pencereyi açan gülümseyerek düştü cennete.